

Arrest

nr. 65 791 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Georgisch staatsburger van Yezidi origine, afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

Vanaf uw negen jaar kwam u in contact met de leer van de Getuigen van Jehova. U werd gedoopt in 1997. Uw moeder was een jaar eerder gedoopt.

Naast de soms vijandige houding van de bevolking tegenover Getuigen van Jehova, kende u problemen met uw familie.

Zowel uw vader en broer als de rest van uw familie waren tegen uw bekering gekant. Uw familie oefende druk op u uit opdat u zou afzien van uw geloof. Hierop nam u afstand van hen. Uw vader en broer vonden het niet kunnen dat u naar vergaderingen van de Getuigen van Jehova ging en mensen aansprak op straat en aan huis. Zij probeerden u dit te verbieden maar u luisterde niet naar hen. Af en toe werd u door uw vader geslagen, hoewel dit de laatste jaren niet meer gebeurde. Hij bleef u echter onder druk zetten.

In maart of april 2009 leerde u via het internet F. M. (...) (OV x.xxx.xxx) kennen, die reeds geruime tijd in België woonde.

Om de problemen achter u te laten en om bij hem te kunnen zijn, besloot u naar België te reizen. U vertrok uit Georgië per bus naar Turkije op 6 of 7 juli 2009. In Istanbul nam u het vliegtuig naar Brussel op 11 juli 2009.

U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 16 juli 2009.

U kreeg samen met uw partner F. M. (...) een dochter Tamara op 26 april 2010.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw Georgische identiteitskaart neer."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uit Georgië te zijn vertrokken om te ontkomen aan de problemen die u er kende – zowel met uw familieleden die het Yezidi geloof aanhangen als met de ruimere bevolking in Georgië – omwille van het feit dat u Getuige van Jehova bent.

Bovendien had u op internet een man leren kennen hier in België. Aangezien u zonder toestemming van uw vader deze man kwam vervoegen in België, vreest u nu bij een eventuele terugkeer naar Georgië gedood te worden door uw vader. (CGVS d.d.28/10/2010, p.10, 17, 18)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de door u gevolgde reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde vanuit Tbilisi per bus naar Istanbul, Turkije, te zijn gereisd. Daar zou u het vliegtuig genomen hebben naar België. (CGVS, p.5)

U verklaarde onderweg geen enkele paspoortcontrole te hebben ondergaan, noch bij uw binnenkomst in of vertrek uit Turkije, noch bij uw binnenkomst in België. (CGVS, p.8-9)

Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig te noemen.

Vooreerst zijn uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal op een cruciaal punt tegenstrijdig met deze voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar had u immers verklaard met de bus vanuit Turkije naar België te zijn gereisd. (DVZ, rubriek 33, 34)

Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (CGVS, p.9)

Bovendien is het geenszins geloofwaardig te noemen dat u geen enkele paspoortcontrole hebt ondergaan onderweg. Zelfs al zou u geen enkele paspoortcontrole ondergaan hebben bij binnenkomst of het verlaten van Turkije – wat eveneens hoogst onaannemelijk is gezien de gebruikte transportmiddelen - is het niet geloofwaardig dat u, komende van een bestemming buiten de Schengenzone bij aankomst in België zonder enige paspoort- en douanecontrole de luchthaven kon verlaten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone zeer strenge en strikt individuele controles uitgevoerd worden.

Hierbij dient nog vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig wist over het visum dat voor uw reis geregeld zou zijn. Zo wist u niet door welk land dit afgegeven werd, noch wat voor type visum het betrof. (CGVS, p.7, 8)

Gelet op het feit dat u verklaarde dat u bij eventuele vragen over uw reisdoel zou antwoorden dat u naar België kwam om bij uw man te wonen (CGVS, p.9), hetgeen een specifiek type visum (voor langdurig verblijf) vereist; en gelet op de strenge grenscontroles bij binnenkomst van de Schengenzone, is een dergelijke onwetendheid over het visum evenmin geloofwaardig te noemen.

Ten slotte is het weinig aannemelijk te noemen dat een lid van de Getuigen van Jehova uw paspoort in beslag zou nemen en dat u in dit geval niet zou weten waarom u het moest afgeven. (CGVS, p.8-9, 10)

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen ontstaan ernstige vermoedens dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u zelf verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen omwille van uw religieuze overtuigingen als Getuige van Jehova, dient vastgesteld te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

Betreffende de problemen die u kende met uw vader en broer, die tegen uw bekering en religieuze activiteiten waren, dient vastgesteld te worden dat deze onvoldoende zwaarwichtig genoemd kunnen worden om te spreken van vervolging.

U verklaarde dat uw vader u nadat u gedoopt was af en toe begon te slaan als straf. De laatste jaren zou hij dit echter niet meer gedaan hebben en zouden de problemen die u met hem kende zich beperkt hebben tot verbale pogingen om u ervan te weerhouden naar bijeenkomsten of andere activiteiten van de Getuigen te gaan. Desondanks kon u er nog steeds naartoe gaan. (CGVS, p.13-14) Hierbij dient

opgemerkt te worden dat u reeds sinds u 8 of 9 jaar oud was naar vergaderingen van de Getuigen ging en dat u gedoopt werd toen u 15 of 16 jaar was, i.e. in 1998 of 1999.

Desondanks zou u (sinds uw meerderjarigheid) nooit een poging ondernomen hebben om, eventueel met hulp van de Getuigen van Jehova, elders in Georgië – weg van uw familie – te gaan wonen. U gaf hierbij aan dat de Getuigen u wel hadden kunnen helpen om u elders te vestigen.

Daarnaast zou u pas in april 2009, nadat u F. M. (...) had leren kennen, beslist hebben om thuis te vertrekken en direct het land te verlaten. (CGVS, p.7, 14-15)

Ten slotte bent u evenmin ooit naar de ordediensten gestapt toen uw vader u nog sloeg. (CGVS, p.15)

Uw handelingen wijzen dan ook geenszins op een gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft de problemen die u en andere getuigen van Jehova zouden kennen met de Georgische bevolking – u maakte melding van pesterijen alsook van ernstigere feiten zoals fysieke verwondingen en het vernielen van eigendommen (CGVS, p.16) – dient vooreerst opgemerkt te worden dat de ernstige feiten waarvan u melding maakte zich reeds enkele jaren geleden zouden hebben afgespeeld. U had geen dergelijke feiten meegemaakt in het jaar dat u vertrok. (CGVS, p.16-17)

Betreffende de situatie van de Getuigen van Jehova in Georgië beschikt het Commissariaat-generaal over informatie (een kopie werd aan het administratief dossier toegevoegd) waaruit blijkt dat er in Georgië heden wel sprake is van een negatieve houding van een groot deel van de bevolking jegens Getuigen van Jehova die sporadisch resulteert in fysieke agressie maar dat er geenszins sprake is van vervolging uitgaande van de autoriteiten.

Bovendien kunnen leden van religieuze minderheden (waaronder de Getuigen van Jehova) rekenen op bescherming door de autoriteiten. Dit blijkt bovendien ook uit uw verklaringen omtrent het optreden van de politie in gevallen waarbij u geslagen was (CGVS, p.17) en het optreden van de rechtbanken tegen een toegangsverbod voor een appartementsblok (CGVS, p.16).

Ook wat betreft de problemen die u heden zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Georgië omwille van uw vertrek zonder toestemming en uw relatie met F. M. (...) hier in België kan in uw hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vastgesteld worden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende uw situatie vlak voor uw vertrek naar België.

Zo stelde u in eerste instantie uitdrukkelijk dat u tot aan uw vertrek in juli 2009 bij uw ouders in Tbilisi zou hebben gewoond en dat u nooit elders had gewoond. (CGVS, p.3) Later verklaarde u daarentegen tot twee maal toe dat u reeds een tijd voor uw vertrek bij andere Getuigen van Jehova verbleef. (CGVS, p.15, 18) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u elders verbleef maar u thuis op bezoek ging om spullen op te halen voor uw vertrek. (CGVS, p.18)

Dit verklaart echter niet uw aanvankelijke en expliciete verklaringen als zou u tot de dag van uw vertrek bij uw ouders hebben gewoond.

Deze tegenstrijdigheid is belangrijk in de zin dat uw verblijfplaats voor uw vertrek – bij uw ouders of gescheiden van hen – van groot belang is om de geloofwaardigheid van uw stelling als zouden uw ouders niet geweten hebben dat u naar België ging om samen te wonen met een man (CGVS, p.18) te beoordelen.

Immers, het is weinig aannemelijk te noemen dat uw ouders helemaal niet op de hoogte zou zijn indien u werkelijk thuis woonde tot de dag van uw vertrek naar België.

Bovendien maakt u niet aannemelijk dat u niet elders in Georgië zou kunnen verblijven zonder problemen te kennen met uw vader.

U verklaarde hieromtrent dat uw vader via uw moeder te weten zou komen dat u terug in Georgië bent. Gevraagd hoe uw moeder dan zou weten dat u terug zou zijn, stelde u dat u het haar zou vertellen omdat u alles tegen haar vertelt. (CGVS, p.18-19) Dit kan geenszins als een aanvaardbare of afdoende reden beschouwd worden om niet terug te kunnen keren. Immers, uw vader zou, onrechtstreeks, volledig afhankelijk zijn van wat u vertelt.

Gelet op het door u verklaarde risico – u verklaarde te vrezen gedood te worden – mag verwacht worden dat u geen informatie zou doorgeven die u direct in gevaar brengt. Deze redenering kan doorgetrokken worden naar uw familie, die u eveneens vreest (CGVS, p.19), gezien u met hen al jaren geen contact meer hebt (CGVS, p.13).

Met betrekking tot een veilig verblijf elders in Georgië kan nogmaals gewezen te worden op eerder gedane vaststellingen. U hebt nooit eerder pogingen ondernomen om een dergelijk verblijf te zoeken, en dit terwijl u uitdrukkelijk stelde dat de Getuigen van Jehova u daarbij zouden kunnen helpen. (supra) U wees verder naar de algemene situatie voor Getuigen van Jehova in Georgië als reden waarom u zich niet elders kon vestigen (CGVS, p.14). Hierop werd eerder in deze beslissing reeds ingegaan; dit kan evenmin beschouwd worden als een afdoende reden.

Ten slotte kon u niet vertellen of u op de bescherming van de politie zou kunnen rekenen indien uw vader u effectief wilde doden omdat u er “geen ervaring” mee had. (CGVS, p.19) Zodoende maakt u

niet aannemelijk dat uw vrees om gedood te worden gegrond is. Immers, van een persoon die de internationale bescherming van een derde land inroept, kan verwacht worden dat hij of zij gegronde redenen heeft om zich niet tot te autoriteiten van het land van herkomst te richten voor bescherming.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het door u neergelegde document, uw identiteitskaart, vermag niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. Zij bevat enkel gegevens betreffende uw identiteit dewelke door mij niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 april 2011 een schending aan van de zorgvuldigheidsnorm en de rechten van verdediging. Zij stelt dat er, bij het beoordelen van het verhaal, onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden.

Zo stelt zij, dat zij tijdens het verhoor niet altijd duidelijk kon aangeven waarom zij in België asiel aanvraag en werd er haar ook niet steeds toegelaten om haar verhaal op een correcte en consequente manier te schetsen.

Verzoekster stelt vervolgens dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel . 1A (2) van de Conventie van Genève (hierna: Vluchtelingenverdrag), wat ook een schending uitmaakt van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster laat gelden dat er wel degelijk geloof moet gehecht worden aan haar verklaringen betreffende haar reisweg en gebruikte reisdocumenten.

Zij herhaalt dat zij vanuit Tbilisi per bus naar Istanbul is gereisd, waarna zij het vliegtuig heeft genomen naar België. Zij verklaart dat zij geen enkele paspoortcontrole heeft ondergaan tijdens de busrit, maar wel toen tijdens de vliegtuigreis. Zij legt uit dat zij niet bedoelde dat zij geen controle heeft gehad in de luchthaven, maar wel dat zij niet wist om welke controle het ging.

Volgens verzoekster hadden de Getuigen van Jehova voor haar alles in orde gemaakt, waardoor zij tijdens de reis niet zelf haar documenten heeft nagezien. Zij herhaalt dat de Getuigen van Jehova, bij haar aankomst in België, meteen die documenten van haar hebben afgenomen. Zij stelt dan ook dat zij geen informatie kan verschaffen over gegevens als de naam, foto, ...die in het visum vermeld stonden, aangezien zij volledig vertrouwd op de personen die haar geholpen hebben.

Verzoekster stelt dat zij geen documenten achterhoudt en herhaalt dat zij haar reis- en identiteitsdocumenten heeft moeten afgeven.

Verzoekster komt terug op haar verhoor bij de Dienst vreemdelingenzaken waar zij verklaarde dat zij met de bus naar België is gereisd. Zij voert aan dat dit misverstand evenwel werd rechtgezet door later te verklaren dat zij eerst met de bus naar Istanbul is gereisd, waarna zij met het vliegtuig naar België is gekomen.

Volgens verzoekster zijn haar bekering en religieuze activiteiten wél voldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging. Zij laat gelden dat zij reeds van in het begin vanwege haar familie tegenkanting heeft ondervonden onder de vorm van zowel verbale als fysieke agressie. Aangezien deze problemen in verband stonden met haar familie kring was verzoekster, zo stelt zij, bevreesd om zich tot de lokale overheden te wenden. Zij voert aan dat ook andere mensen haar meermaals hebben gepest en wijst er op dat er bij een groot deel van de bevolking een negatieve houding bestaat jegens Getuigen van Jehova, wat sporadisch in fysieke agressie resulteert. Verzoekster besluit dat zij er dan ook van uit ging dat zij enkel steun kon vinden bij de Getuigen zelf; hoewel de autoriteiten misschien bescherming konden bieden, was het voor haar onmogelijk om deze in te roepen.

Verzoekster voert aan dat zij verward was wat betreft de vraagstelling op het Commissariaat-generaal in verband met haar verblijfplaats vóór haar vertrek naar België. Zij stelt dat zij wel degelijk vóór haar vertrek bij andere Getuigen van Jehova heeft gewoond, maar dat haar officiële woonplaats steeds bij haar ouders was, waar zij trouwens ook enkele persoonlijke spullen is gaan ophalen vlak vóór haar vertrek.

Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting omtrent de status van vluchteling en stelt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Ten slotte roept verzoekster een schending in van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel 52 niet geschonden is, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, te weigeren

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad kan de redenering van verzoekster met betrekking tot de ingeroepen schending van motiveringsplicht inzake de weigering van de subsidiaire bescherming niet volgen.

De bestreden beslissing stelt immers: *“Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”*.

Het feit dat de motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden die blijken uit het administratief dossier, tasten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan.

Zo blijkt uit het verhoorverslag van 28 oktober 2010 (zie p. 8-10) dat verzoekster meermaals ontkende dat zij tijdens haar reis aan enige paspoortcontrole werd onderworpen.

De Raad hecht aan deze verklaring geen geloof gelet op de informatie van Cedoca toegevoegd aan het administratief dossier. De uitleg van verzoekster dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet bedoelde dat zij geen controle heeft gehad op de luchthaven, maar wél dat zij niet wist om welke controle het specifiek ging, wordt niet aanvaard aangezien uit het verhoorverslag van 28 oktober 2010 (zie p. 8-9) blijkt dat zij tijdens het verhoor meermaals uitdrukkelijk gevraagd werd of zij gecontroleerd werd op de luchthaven.

Het verzoekschrift verklaart evenmin de tegenstrijdigheden omtrent de verblijfplaats vóór haar vertrek. Door te stellen dat verzoekster wel degelijk bij andere Getuigen van Jehova verbleef vlak vóór haar vertrek, maar dat zij bedoelde dat haar officiële woonplaats steeds bij haar ouders was, wordt slechts een post-factum verklaring aan de incoherentie gegeven. Ook de tegenstrijdigheden in verband met de gevolgde reisweg worden niet opgeheven door zich in het verzoekschrift achter de laatst opgegeven versie te scharen zonder evenwel de voorgaande incoherentie te verklaren.

Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoekster niets afwist over haar paspoort; zo wist verzoekster niet door welk land dit afgegeven werd, noch wat voor type visum het betrof.

Van een asielzoekster kan nochtans verwacht worden dat zij op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens van de –valse- documenten waarmee zij reist. De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haarzelf verkregen visum vóór de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas eveneens niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Georgië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt niet toegekend.

2.6. Zelfs al zou het asielrelaas van verzoekster geloofwaardig zijn, quod non, wijst de Raad er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele

aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster geeft echter in haar verzoekschrift (zie p. 4) aan dat : *“Hoewel misschien de autoriteiten de bescherming kunnen bieden, is het voor verzoekster onmogelijk om deze in te roepen”*, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij niet wist of ze op de bescherming van de politie zou kunnen rekenen indien haar vader haar effectief wilde doden omdat ze er “geen ervaring” mee had (zie verhoorverslag, p.19). Uit haar verklaringen omtrent het optreden van de politie in gevallen waarbij zij geslagen was (zie verhoorverslag, p.17) en het optreden van de rechtbanken tegen een toegangsverbod voor een appartementsblok (zie verhoorverslag, p.16) blijkt echter dat religieuze minderheden, waartoe verzoekster verklaart te behoren, wél degelijk op bescherming vanwege de autoriteiten kunnen rekenen.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dan ook niet dat zij geen aanspraak kon maken op nationale bescherming, waardoor geen internationale bescherming kan worden verleend.

2.7. Bovendien wordt vastgesteld dat, zelfs indien het asielrelaas van verzoekster als geloofwaardig zou worden aangenomen, de problemen met haar familie onvoldoende zwaarwichtig zijn om van vervolging te kunnen gewagen.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt aangaande de situatie in Georgië van de Getuigen van Jehova in dat er geen sprake is van een negatieve houding van een groot deel van de bevolking jegens Getuigen van Jehova; enkel sporadisch is er sprake van fysieke agressie.

Er is echter geenszins sprake van vervolging uitgaande van de autoriteiten. Bovendien kunnen leden van religieuze minderheden, waaronder de Getuigen van Jehova, rekenen op bescherming door de autoriteiten.

2.8. Waar verzoekster de schending inroept van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor 28 oktober 2010 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van haar advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Wat betreft de rechten van verdediging, werd reeds herhaaldelijk beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE